

Arrest

nr. 135 016 van 12 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LAMBRECHT loco advocaat D. PEETERS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn, geboren op de Westelijke Jordaanoever in het vluchtelingenkamp van Tulkarem. U stelt een soennitische moslim te zijn. U bent een nakomeling van 1948 vluchtelingen en in die hoedanigheid geregistreerd bij UNRWA. U volgde lager en middelbaar onderwijs op UNRWA scholen. Van 2002 tot 2006 studeerde u aan de Arabische Amerikaanse universiteit te Jenin in de richting ziekenhuis en gezondheidswetenschappen management. Na uw studie ging u werken in het al X ziekenhuis in Tulkarem stad.

In 2006 werd M.(...) E.(...) (A.(...) A.(...)), een militair met een hoge rang bij de preventieve veiligheidsdienst, beschoten. A.(...) A.(...) verdacht een persoon genaamd H.(...) M.(...) van deze aanslag. Hij benaderde uw broer M.(...), die een goede vriend was van H.(...) M.(...) en bood

hem geld aan om te helpen H.(...) M.(...) te vermoorden. Uw broer weigerde dit en liet H.(...) M.(...) weten dat hij op zijn hoede moest zijn, daar er mensen waren die het op hem gemunt hadden. Op 26 of 27 oktober 2006 werd de broer van H.(...), A.(...) M.(...), om het leven gebracht door de zoon van A.(...) A.(...), genaamd T.(...) M.(...) E.(...). T.(...) werd gearresteerd. Op 28 oktober 2006 werd het huis van A.(...) A.(...) platgebrand door de familie van H.(...). Uit wraak dat uw broer M.(...) geweigerd had om aan de moord op H.(...) M.(...) mee te werken, liet A.(...) A.(...) de familie van H.(...) weten dat ook u betrokken zou zijn geweest bij de moord. Op 30 oktober 2006 werd uw broer aangevallen door leden van de H.(...) familie maar hij kon gelukkig ontsnappen. Er werd beslist dat uw broer zich moest gaan aangeven bij de autoriteiten. Uw broer die al die tijd vast zat bij militaire inlichtingendienst te Tulkarem, werd na de dood van A.(...) A.(...) overgedragen naar de civiele rechtbank te Jenin. Halverwege augustus 2008 komt uw broer vrij op borgtocht. Door zijn vrijlating kwam uw broer maar ook u opnieuw in de negatieve belangstelling van de H.(...) familie die ervan overtuigd waren dat uw broer iets te maken zou hebben gehad met de dood van A.(...). U werd regelmatig lastig gevallen. In mei 2010 zou u zijn belaagd door twee mannen met een mes. U slaagde er evenwel in om te ontsnappen. U vluchtte naar het dorp Saydar naar een vriend. Daar werd u nog een keer telefonisch bedreigd door de al H.(...) familie. Hierop besloot u een klacht in te dienen bij de het politiekantoor van Aylar. Na enkele dagen keerde u terug naar Tulkarem kamp. Op 22 juli 2010 verliet u de Westelijke Jordaanoever. Via de Koning Husseinbrug reisde u naar Jordanië van waaruit u verder trok naar Syrië en Turkije om uiteindelijk op 29 juli 2010 in België aan te komen. U gaf diezelfde dag aan de Belgische autoriteiten te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw originele UNRWA-registratiekaart, uw originele geboorteakte, uw originele bachelor diploma van de Arab American University, uw originele middelbare school diploma, een kopie van de akte van beschuldigingstelling van uw broer en T.(...) d.d 20/08/2008, kopies van de toestemming die werd gegeven voor de overdacht van het dossier van uw broer van de militaire inlichtingendienst te Tulkarem naar het civiele gerecht te Jenin, kopies in verband van de aanvraag tot vrijlating op borgtocht d.d 4/06/2008, 21/08/2008, een kopie van een bevel op vrijlating van borg d.d 25/08/2008, een kopie van attest tot vaststelling van de borgsom, 12 kopies van beslissingen van het gerechtshof van Jenin om de zaak te verdagen wegens ontbreken van de tweede verdachte te weten T.(...) E.(...), een kopie van de dagvaarding van getuigen op 30/11/2011, een kopie van een aangifte op het politiebureau op 3 mei 2010, een kopie van een factuur op naam van M.(...) voor watervoorziening, een kopie van een factuur op naam van M.(...) voor elektriciteit en ten slotte een kopie van de huurakte van uw broer M.(...).

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Westelijke Jordaanoever en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.8). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van de UNRWA te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaarde dat M.(...) E.(...) (A.(...) A.(...)), een hoge militair binnen de preventieve veiligheidsdienst, uw broer M.(...) zou hebben benaderd en hem geld zou hebben aangeboden teneinde H.(...) M.(...) te helpen vermoorden (CGVS, p. 12). A.(...) A.(...) en uw broer zouden jaren geleden vrienden zijn

geworden toen ook uw broer voor de Palestijnse veiligheidsinstellingen werkte, meer bepaald voor de Amn al Watani (nationale veiligheidsdienst). U verklaarde dat A.(...) A.(...) M.(...) in het bijzonder zou hebben benaderd daar deze een goede band had met H.(...) M.(...). Het feit dat A.(...) A.(...) een vriend van H.(...), namelijk uw broer M.(...), zou hebben benaderd om H.(...) te vermoorden, mag toch als een vreemde gang van zaken worden bestempeld. U hiermee geconfronteerd, antwoordt eerst enkele malen naast de vraag, om uiteindelijk te stellen dat indien A.(...) A.(...) H.(...) persoonlijk zou hebben uitgeschakeld, hij zich zou hebben kunnen verwachten aan een wraakactie vanwege de M.(...) familie (CGVS, p. 13). Deze uitleg is bedenkelijk te noemen gezien het feit dat A.(...) A.(...) zijn zoon T.(...) zou hebben opgedragen om de zoon van H.(...) M.(...) om het leven te brengen (CGVS, p. 13). Door deze feiten zou A.(...) A.(...) hoe dan ook het slachtoffer zou kunnen worden van bloedwraak vanwege de M.(...) familie (CGVS, p. 13). De door u geschetste gang van zaken is des te meer opmerkelijk, omwille van het feit dat A.(...) A.(...) een hoge positie zou hebben bekleed binnen de preventieve veiligheidsdienst. Er kan dan ook worden verondersteld dat A.(...) A.(...), gezien deze positie, omzichtiger en meer efficiënt te werk zou zijn gegaan. U overtuigt dan ook op geen enkele manier waarom A.(...) A.(...) net uw broer, nota bene een vriend van het slachtoffer, zou hebben willen betrekken bij het moordcomplot. Evenmin kan u duiden waarom net uw broer valselijk zou worden beschuldigd door A.(...) A.(...) en T.(...) van de moord op A.(...). U verklaarde in dit verband dat A.(...) A.(...) wilde voorkomen dat zijn zoon de doodstraf zou krijgen en wel door uw broer valselijk te beschuldigen van medeplichtigheid (CGVS, p. 16). Gezien het feit dat T.(...) bijna op heterdaad werd betrapt (CGVS, p.15), kan evenwel moeilijk worden ingezien hoe de medeplichtigheid van M.(...) een ander licht zou kunnen werpen op het ouderschap van T.(...). Te meer de beschuldigingen van T.(...) en A.(...) A.(...) om M.(...)'s medeplichtigheid aan te tonen, indien hier al geloof zou kunnen aan worden gehecht, quod non, niet meer lijken te behelzen dan het feit dat M.(...) aan A.(...) A.(...) zou hebben verteld, dat H.(...) M.(...) in 2006 achter de aanslag op zijn leven zat.

Vervolgens overtuigt u niet dat uw broer M.(...) effectief door de Palestijnse Autoriteit werd verdacht van betrokkenheid bij de moord op A.(...) M.(...) op 22 oktober 2006. Zo is de akte van inbeschuldigingstelling van 20 augustus 2008 behept met verschillende gebreken die andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. Vooreerst mag het opmerkelijk worden genoemd dat deze akte spreekt over twee verdachten te weten uw broer M.(...) als zijnde de persoon die aanzet heeft gegeven tot de moord en anderzijds T.(...) die de moord heeft gepleegd. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt evenwel dat T.(...) E.(...) op 6 april 2008 werd veroordeeld tot de doodstraf door het Hoge militaire gerechtshof van de Palestijnse autoriteit voor de moord op A.(...) M.(...). Dat er in een document opgesteld d.d 20 augustus 2008, T.(...) E.(...) wordt aangeduid als verdachte terwijl de persoon in kwestie reeds is veroordeeld, doet ernstige afbreuk aan de authenticiteit van het document.

Verder telt het document tal van materiële fouten die eveneens maken dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de authenticiteit van voorgelegd schrijven. Zo is in de akte opgenomen dat uw broer M.(...) sinds 2003 in hechtenis is en vindt de moord op A.(...) M.(...) plaats op 22 juni 2008 in plaats van op 22 oktober 2006. Vastgestelde gebreken zowel op materieel als ook inhoudelijk vlak maken dat aan dit document weinig geloof kan worden gehecht. De waarachtigheid van uw verklaringen als zou uw broer M.(...) daadwerkelijk officieel beschuldigd worden van medeplichtigheid komt dan ook andermaal in het gedrang.

Daarnaast dient te worden aangestipt dat het bijzonder merkwaardig mag worden genoemd dat ofschoon T.(...) E.(...) reeds in april 2008 zou zijn veroordeeld voor de moord op A.(...), er in de rechtszaak van uw broer, vier jaar na datum, nog steeds geen beslissing zou zijn genomen. U legt in dit verband tal van vaststellingen van zittingen van de rechtbank van eerste aanleg van Jenin voor. Deze zittingen zouden steeds zijn verdaagd daar de verdachte, T.(...) E.(...) niet naar de civiele rechtbank te Jenin zou zijn overgebracht. Ook hier dient te worden opgemerkt dat gezien de veroordeling van T.(...) in april 2008, het toch hoogst opmerkelijk mag worden genoemd dat het civiele gerecht van Jenin, pas twee jaar na datum, te weten op 28 april 2010, op de hoogte zou zijn gebracht dat T.(...) geen verdachte meer was, doch twee jaar eerder schuldig werd bevonden aan de moord op A.(...) en hij dienvolgens niet kon worden overgeplaatst teneinde de zitting in verband met aanklacht tegen M.(...) bij te wonen. Op basis van voorafgaande overtuigt u dan ook niet dat uw broer officieel in beschuldiging werd gesteld van medeplichtigheid aan moord op A.(...) M.(...).

Gezien u niet aannemelijk maakt waarom uw broer M.(...) door A.(...) A.(...) bij de moordzaak werd betrokken en u niet overtuigt dat uw broer valselijk zou zijn beschuldigd van medeplichtigheid aan moord en dienvolgens officieel in staat van beschuldiging zou zijn gesteld, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de preventieve veiligheidsdienst in opdracht van A.(...) A.(...) u verschillende malen zou hebben opgeroepen in de periode 2007 tot begin 2008 (CGVS, p. 10).

Evenmin overtuigt u dat u of uw familie in de negatieve belangstelling zou staan vanwege de M.(...) familie omdat zij uw broer medeverantwoordelijk zouden houden voor de dood van A.(...).

Vooraleerst dient er te worden gewezen op het feit dat uw broer thans nog steeds in het vluchtelingenkamp van Tulkarem woont. U gevraagd waarop hij aldaar nog steeds woonachtig is gezien de vooropgestelde vrees voor bloedwraak vanwege de M.(...) familie, stelt dat hij de Westelijk Jordaanoever niet kan verlaten, gezien hij ter beschikking zou moeten blijven van het gerecht (CGVS, p. 20). Gezien er geen geloof werd gehecht aan de officiële staat van inbeschuldigingstelling van uw broer, kan aan deze uitleg weinig waarde worden gehecht en ondermijnt het feit dat uw broer nog steeds in het vluchtelingenkamp van Tulkarem verblijft, op ernstige wijze de door u vooropgestelde vrees voor bloedwraak vanwege de M.(...) familie. Volledigheidshalve dient in dit verband nog te worden vermeld dat in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de DVZ, verklaarde dat uw broer geen geld zou hebben gehad om de reis te bekostigen en dat hij voor zijn echtgenote en zieke moeder moest zorgen (zie vragenlijst DVZ, p. 2).

Voorts mag het frappant worden genoemd dat u slechts twee jaar na de vooropgestelde vrijlating op borgtocht van M.(...), ernstige problemen zou hebben gekregen met de M.(...) familie. Indien zij effectief aanstoot zouden hebben genomen aan het feit dat M.(...) in vrijheid zou zijn gesteld, mag toch worden verwacht dat zij eerder zouden hebben getracht de dood van A.(...) te wreken. Dat dit niet het geval blijkt te zijn, ofschoon u en uw broer gedurende al die tijd in het vluchtelingenkamp van Tulkarem zijn blijven wonen, is eveneens een contra-indicatie voor de context van bloedwraak die u schetst.

In verband met de directe vluchtaanleiding die op mei 2010 zou hebben plaats gevonden, verklaarde u dat u zou zijn aangevallen door mannen met messen. U kon ontsnappen, verliet het vluchtelingenkamp van Tulkarem en trok naar Sayda. U diende die avond geen klacht in daar u onder meer geen heisa wilde maken tussen families (CGVS, p. 11). Het is dan ook opmerkelijk dat u een dag later wel aangifte deed bij het politiekantoor in het dorp Aylar nadat u ook nog eens telefonisch bedreigd zou zijn (CGVS, p. 10-11). Verder wekt het verbazing dat in de kopie van de aangifte die u heeft neergelegd niet staat vermeld dat u naast het incident in het kamp, ook nog eens telefonisch werd bedreigd. Dit gegeven mag toch opmerkelijk worden genoemd. Daarnaast wordt er in de aangifte gesproken over bedreigingen vanwege de S.(...) familie, terwijl u gedurende het gehoor vooropstelt de familie M.(...) te vrezen. Deze inconsistenties doen andermaal twifelen aan de authenticiteit van document en de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Daarnaast dient te worden vermeld dat u reeds na enkele dagen, ondanks de door u vooropgestelde vrees vanwege de M.(...) familie, terugkeerde naar het vluchtelingenkamp (CGVS, p. 11). Uw handelen in dit verband, te meer u uiteindelijk pas twee maanden later, te weten op 22 juli 2010, Tulkarem en de Westelijke Jordaanoever definitief verliet, is andermaal een ernstige contra-indicatie voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de M.(...) familie in uw hoofde.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart. Indien met niet (langer) over een Palestijns paspoort zou beschikken, kan men het document vanuit het buitenland aanvragen of vernieuwen, dit door een volmacht te verlenen aan een familielid woonachtig in de bezette gebieden. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen beletsel om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Evenmin vormt dit een hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u in het bezit bent geweest van Palestijns paspoort (CGVS, p. 7). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet opnieuw een paspoort kan aanvragen en bijgevolg niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om een ander licht te werpen op deze appreciatie. Uw originele identiteitskaart, uw originele UNRWA registratie, uw originele geboorteakte, uw originele bachelor diploma van de Arab American University, uw originele middelbare school diploma, zijn documenten die uw herkomst en identiteit en scholing bewijzen, aspecten van uw asielrelaas die niet in vraag worden gesteld. Voor wat betreft de juridische documenten in verband met de zaak van uw broer, dient te worden verwezen naar bovenstaande motiveringen. Daarnaast dient nog te worden vermeld dat het in casu slechts kopieën betreffen die evenmin gepaard gaan men coherente verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever als relatief stabiel kan bestempeld worden. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat A. A. zijn broer benaderde voor de moord op H. M. omdat verzoekers broer een vriend van H. M. was. H. M. was een strijder en het was zeer moeilijk om onopvallend bij hem te komen. De taak van verzoekers broer zou er dan ook enkel in bestaan om hem 'buiten' te krijgen, op een plaats waar hij een gemakkelijk doelwit zou zijn. Het is logisch dat men dit vraagt aan iemand die het vertrouwen van H. M. geniet. Bovendien wou A. A. zijn connecties hier niet voor gebruiken omdat het een privé kwestie betreft en hij dit duidelijk gescheiden wilde houden. Verzoekers broer werd achteraf om verschillende redenen valselijk beschuldigd van betrokkenheid bij de moord op A. A. Allereerst wilde men zo wraak nemen op hem omdat hij geweigerd had mee te werken aan het moordcomplot en omdat hij H. M. gewaarschuwd had. Bovendien zou een veroordeling van verzoekers broer door een militaire rechtbank de straf van T. kunnen verminderen. Verzoeker brengt bijkomende stukken aan waaruit blijkt dat zijn broer tot op heden bijna iedere maand dient te verschijnen voor de rechtbank. Het is dan ook duidelijk dat hij verdacht wordt door de Palestijnse autoriteiten en de Westelijke Jordaanoever niet kan verlaten, doordat hij gemeld staat aan de grens enerzijds en omdat hij uit angst het huis niet durft verlaten anderzijds. In het dossier van T. is er reeds een uitspraak geweest. Hij kreeg aanvankelijk de doodstraf, maar deze beslissing werd terug ingetrokken. Zowel het dossier van T. als van verzoekers broer zijn hangende bij de rechtbank van eerste aanleg en worden nu samen behandeld. De vermelding van T. als verdachte in de akte van inbeschuldigingstelling is mogelijk aangezien beide zaken voordien niet samen behandeld werden. Tevens kunnen materiële fouten die zich mogelijks in deze akte bevinden, niet aan verzoeker worden verweten. Materiële fouten kunnen immers steeds gebeuren. Zo werd verzoekers naam door de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd neergeschreven bij zijn aankomst in België. Met betrekking tot zijn vlucht naar Saydar, stelt verzoeker dat hij tijdens de nacht vluchtte en niet onmiddellijk klacht kon indienen bij de politie. Hij heeft dit de volgende dag echter wel onmiddellijk gedaan. Verzoeker heeft geen klacht ingediend in zijn eigen dorp omdat hij bang was dat dit de problemen enkel maar zou doen escaleren.

Verzoeker meent tevens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem met betrekking tot de telefonische bedreigingen verkeerd begrepen heeft. Verzoeker heeft deze immers niet gekregen tijdens zijn verblijf in Saydar, maar deze bedreigingen dateren van voordien. Het is dus logisch dat de kopie van de aangifte dit niet vermeldt en enkel een weergave geeft van het incident in het kamp.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker is van oordeel dat de situatie op heden voor mensen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever van dergelijke ernst is dat hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een dagvaarding van 9 januari 2014, een beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Jenin van 12 mei 2014 en een beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Jenin van 30 juni 2014.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van*

bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Tevens is verzoeker in het bezit van een UNRWA-kaart en verklaart hij dat hij via de UNRWA scholing, medische zorgen en een rantsoen kreeg (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

2.11. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan de situatie van ernstige onveiligheid die verzoeker ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat A. A. verzoekers broer M. benaderde om H. M. te helpen vermoorden (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 10). Verzoeker verklaart immers dat zijn broer M. bevriend was met H. M. en dat zij een goede relatie hadden (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 10, 13). Hoewel verzoeker verklaart dat zijn broer M. ook met A. A. een goede band had omdat zij samen bij de autoriteiten zouden hebben gewerkt, stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat A. A., die volgens verzoekers verklaringen een hoge positie bekleed binnen de preventieve veiligheidsdienst, beroep zou moeten doen op hem om H. M. te benaderen (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 9, 10, 12, 13). Gevraagd waarom A. A. zo omslachtig te werk moest gaan om H. M. iets aan te doen, gelet op zijn positie binnen de preventieve veiligheidsdienst, antwoordt verzoeker tot driemaal toe naast de kwestie om uiteindelijk te stellen dat de veiligheidssituatie onstabiel was en dat A.

A. wilde vermijden dat hij zelf vermoord zou worden als hij H. M. eigenhandig doodde (stuk 6, gehoorverslag, p. 12, 13). Vervolgens verklaart verzoeker echter dat de rol van zijn broer M. er slechts zou in bestaan om met H. M. iets te gaan drinken op een verborgen plaats en ervoor moest zorgen dat H. M. te veel alcohol dronk, zodat A. A. hem kon vermoorden (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Dit strookt echter geenszins met verzoekers verklaring dat A. A. hem niet zelf wou vermoorden uit vrees voor wraakacties (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat A. A. verzoekers broer benaderde omdat hij iemand nodig had die het vertrouwen genoot van H. M. en zijn connecties niet wou gebruiken omdat dit een privé kwestie was, die hij duidelijk gescheiden wilde houden van zijn functie bij de preventieve veiligheidsdienst, stelt de Raad vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal nog stelde dat A. A. omwille van zijn werk vele personen beschuldigde van de beschieting waarvan hij het slachtoffer was (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Tevens verklaarde verzoeker dat hijzelf verschillende oproepingsbrieven kreeg van de preventieve veiligheidsdienst in opdracht van A. A. (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Verzoekers verklaring in onderhavig verzoekschrift dat A. A. deze privé kwestie gescheiden wilde houden van zijn functie en daardoor zijn connecties en macht niet kon aanwenden, strookt dan ook geenszins met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bovendien stelt de Raad vast dat A. A. na de weigering van verzoekers broer om hem te helpen, zijn eigen zoon T. zou hebben opgedragen om de broer van H. M., A., te vermoorden (stuk 6, gehoorverslag, p. 10, 13). Ook dit strookt echter geenszins met A. A.'s vrees voor wraakacties (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Overigens slaagt verzoeker er niet in te verklaren waarom zijn broer M. vervolgens door A. A. en T. werd beschuldigd van de moord op A. Verzoeker stelt hierbij dat A. A. verklaarde dat M. hem had gezegd dat H. M. achter de beschieting op zijn persoon zat en zou door M. te beschuldigen proberen vermijden dat zijn zoon T. opgehangen werd als straf (stuk 6, gehoorverslag, p. 15, 16). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat een veroordeling van zijn broer door de militaire rechtbank eventueel een strafvermindering voor T. zou kunnen betekenen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker verklaarde dat T. 'min of meer' op heterdaad betrapt werd door de directeur van de Muhaburaat toen hij A. vermoordde en in onderhavig verzoekschrift bevestigt dat T. op heterdaad werd betrapt, waardoor niet kan worden ingezien hoe het beschuldigen van verzoekers broer M. van medeplichtigheid afbreuk zou doen aan de schuld van T. (stuk 6, gehoorverslag, p. 14, 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat A. A. door verzoekers broer te beschuldigen van medeplichtigheid wraak wilde nemen op hem omdat hij geweigerd had mee te werken aan het moordcomplot en H. M. had gewaarschuwd dat er een moord op hem beraamd werd, stelt de Raad vast dat A. A. door verzoekers broer te beschuldigen nadat hij hem zou hebben gevraagd mee te werken aan het moordcomplot zichzelf net in een verdacht daglicht plaatste. Door verzoeker te beschuldigen impliceert A. A. immers dat hij op de hoogte was van het moordcomplot.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ernstig ondermijnd doordat zijn verklaringen niet stroken met de door hem neergelegde documenten en de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo verklaarde verzoeker meermaals dat de moord op A. plaatsvond op 26 of 27 oktober 2006 (stuk 6, gehoorverslag, p. 10, 14, 18; stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). De door verzoeker neergelegde akte van inbeschuldigingstelling vermeldt daarentegen 22 juni 2008 als datum van de misdaad. Hoewel verzoeker zelf verklaart dat het document fouten heeft opgelopen, doet dit ernstig afbreuk aan de authenticiteit van deze akte (stuk 6, gehoorverslag, p. 18). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat T. op 6 april 2008 reeds tot de doodstraf veroordeeld werd door het Hoge Militaire Gerechtshof van de Palestijnse autoriteit voor de moord op A en blijkt hieruit dat deze moord plaatsvond op 22 oktober 2006. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de materiële fouten in de akte van inbeschuldigingstelling hem niet kunnen worden verweten, stelt de Raad vast dat niet alleen deze akte niet strookt met de informatie in het administratief dossier, maar ook verzoekers verklaringen dat de moord op A. plaatsvond op 26 of 27 oktober 2006 (stuk 6, gehoorverslag, p. 10, 14, 16; stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). Overigens stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat er in de zaak van verzoekers broer nog steeds geen beslissing zou zijn genomen, terwijl T. reeds in april 2008 veroordeeld werd. Verzoeker legt wat dit betreft verschillende beslissingen neer van de rechtbank van eerste aanleg uit de periode tussen 2008 en 2010 waarin telkens besloten wordt om de zaak uit te stellen omdat T. niet zou zijn overgebracht van de gevangenis naar de rechtbank. Tevens blijkt hieruit dat de directeur van de militaire inlichtingendienst in Nablus de rechtbank van Jenin pas in april 2010 op de hoogte bracht van het feit dat T. ter dood veroordeeld werd, na herhaaldelijke verzoeken om hem over te brengen naar de rechtbank. Uit de aan het verzoekschrift toegevoegde documenten blijkt bovendien dat dit uitstel is blijven duren tot juni 2014. In dit opzicht is het echter geenszins aannemelijk dat de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde beslissingen van de rechtbank van eerste aanleg van mei en juni 2014 T. nog steeds benoemen als verdachte en stellen dat hij zich in 'voorhechtenis' bevindt, terwijl de rechtbank van eerste aanleg reeds in 2010 op de hoogte werd gebracht van de ter dood veroordeling van T. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift

stelt dat de ter dood veroordeling van T. 'blijkbaar' ingetrokken werd en de zaken nu samen behandeld worden door de rechtbank van eerste aanleg, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere bewering is van verzoeker, die geenszins wordt gestaafd. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt, kan immers geenszins uit de door hem aan zijn verzoekschrift toegevoegde documenten worden afgeleid dat de beslissing waarbij T. ter dood veroordeeld werd is ingetrokken. Verder blijkt uit de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde beslissingen van de rechtbank van eerste aanleg van Jenin dat T. en verzoekers broer M. door dezelfde advocaat vertegenwoordigd zouden worden, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn broer M. door T. en zijn vader A. A. werd beschuldigd van medeplichtigheid (stuk 6, gehoorverslag, p. 15, 18). Bovendien verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat A. A. de advocaat van zijn broer bedreigde (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat T. en M. momenteel door dezelfde advocaat verdedigd zouden worden. De Raad merkt tevens nog op dat de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde dagvaarding en beslissingen slechts fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken slechts verklaarde dat zijn broer nog steeds in de Westelijke Jordaanoever woont omdat hij geen geld heeft om de reis te betalen en voor zijn vrouw, kinderen en zieke ouders moet zorgen (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat zijn broer het land niet kan verlaten omdat hij op borgtocht vrijgelaten werd en ter beschikking moet blijven van de rechtbank (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit de door hem aan het verzoekschrift toegevoegde documenten blijkt dat zijn broer de Westelijke Jordaanoever niet kan verlaten omdat hij ter beschikking moet blijven van de justitie en dus tevens gemeld staat aan de grens, stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze documenten. Ook verzoekers verklaring in onderhavig verzoekschrift dat zijn broer daarnaast niet kan vluchten omdat hij te bang is om zijn huis te verlaten uit vrees voor zijn leven, kan gelet op het voorgaande niet overtuigen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers broer zichzelf door gewoon in Tulkaram te blijven wonen net kwetsbaar opstelt voor wraakacties (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Op basis van de bovenstaande vaststellingen kan dan ook geenszins geloof gehecht worden aan de beweerde beschuldiging van verzoekers broer van medeplichtigheid aan de moord op A. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij in 2007 en 2008 vier keer werd gearresteerd door de preventieve veiligheidsdienst in opdracht van A. A. (stuk 6, gehoorverslag, p. 10; stuk 13, vragenlijst, vraag 3.1). Overigens werd verzoeker volgens zijn verklaringen telkens dezelfde dag nog vrijgelaten (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.1).

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij in mei 2010 in het kamp twee mannen met messen op hem zag afkomen, waarna hij besloot het land te verlaten (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Volgens verzoeker probeerde de familie van H. M. hem te vermoorden omdat zij wraak wilden nemen nadat M. werd vrijgelaten (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 6, gehoorverslag, p. 11, 19). De Raad merkt echter op dat verzoekers broer reeds op 25 augustus 2008 zou zijn vrijgelaten, terwijl dit incident pas in mei 2010 zou hebben plaatsgevonden (stuk 6, gehoorverslag, p. 10, 11, 16; stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). Gevraagd naar welke concrete problemen verzoeker en zijn broer zouden gehad hebben tussen 2008 en 2010 na de vrijlating van verzoekers broer, slaagt verzoeker er echter geenszins in dit te concretiseren en stelt hij slechts dat de familie van H. M. wraak wil nemen, waardoor hij en zijn broer herhaaldelijk doodsb bedreigingen kregen en van hun leven een hel maakte (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Voor zover verzoeker hierbij plots stelt dat hij beschoten werd, stelt de Raad vast dat hij dit geheel onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in de uitgebreide uiteenzetting van zijn asielrelaas voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 13, gehoorverslag, p. 3.5; stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 10, 11, 19). Met betrekking tot het incident waarbij verzoeker werd benaderd door twee mannen met messen in het kamp, merkt de Raad overigens nog op dat verzoeker verklaarde dat hij geen klacht wou indienen om geen heisa te veroorzaken in zijn wijk en geen spanningen te veroorzaken tussen de families (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Toen hij naar een vriend ging, kreeg verzoeker echter een dreigtelefoontje, waarna hij klacht indiende bij het politiekantoor in Aylar (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Het is echter geenszins aannemelijk dat deze telefonische bedreigingen niet worden vermeld in de door verzoeker neergelegde klacht. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem verkeerd begreep en dat de telefonische bedreigingen reeds dateren van voor zijn verblijf in Saydar, stelt de Raad vast dat dit geenszins strookt met verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen immers expliciet dat hij het dreigtelefoontje ontving toen hij naar een vriend ging en dat hem aan de telefoon werd gezegd dat hij deze keer wel kon ontsnappen, maar dat dit de volgende keer niet zou lukken (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Bijgevolg verklaarde verzoeker wel degelijk dat hij dit dreigtelefoontje ontving na het incident waarbij hij twee mannen met messen naar hem zag komen en kan verzoekers verklaring in onderhavig verzoekschrift dat dit van voor dit incident dateert geenszins overtuigen. Daarnaast verklaarde verzoeker in deze klacht tegenover politie dat de mensen die wraak op hem wilden nemen van de familie S. zijn. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat de familie M. wraak op hem wil nemen en bij dit incident betrokken was (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Bovendien wordt verzoekers vrees ernstig ondermijnd doordat hij een paar dagen na dit incident in mei 2010 en deze telefonische bedreiging reeds terugkeerde naar zijn dorp en hier nog tot 22 juli 2010 verbleef (stuk 6, gehoorverslag, p. 20; stuk 14, verklaring, vraag 34).

Voorts merkt de Raad op dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Territoires Palestiniens" "Retour en Cisjordanie" van 25 februari 2014) blijkt dat er voor Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever geen probleem is om terug te keren na een verblijf in het buitenland. Het al dan niet geregistreerd staan bij de UNRWA speelt hierbij geen rol. In principe dient men hiervoor in het bezit te zijn van een Palestijnse reistitel en een Palestijnse identiteitskaart. Bij gebrek aan Palestijnse identiteitskaart, is het echter voldoende dat men over een identiteitsnummer in het Israëlisch register beschikt. Een Palestijnse reistitel kan vanuit het buitenland verkregen of vernieuwd worden door een volmacht te geven aan een naaste woonachtig in de Westelijke Jordaanoever die de formaliteiten ter plaatse kan volbrengen. Verzoeker legde in het kader van zijn asielpprocedure zijn originele identiteitskaart neer en verklaarde daarnaast dat hij in het bezit was van een origineel Palestijns paspoort, maar dat dit werd afgenomen toen hij naar België kwam (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Gelet op de informatie in het administratief dossier zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker geen nieuwe reistitel kan aanvragen.

2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker aangevoerde situatie van ernstige onveiligheid, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Cisjordanie: Situation sécuritaire" van 9 mei 2014) en de aanvullende nota (COI Focus "Cisjordanie: Impact du conflit à Gaza sur la situation sécuritaire" van 7 augustus 2014) blijkt dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoordt aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van

aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. De Raad besluit evenwel dat dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij van oordeel is dat de situatie voor mensen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever van dergelijke ernst is dat subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er nog niet op duidt dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Verzoeker brengt dan ook geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij uitgesloten dient te worden van de bescherming onder de Vluchtelingenconventie en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF